

□ DE THUISREIS □

DOOR HERMAN ROBBERS.

III.

MET ijle snelheid en onophoudelijke verbrekingen, moeiteloos verdeeld tusschen bezigheden honderderlei, verliepen voor Hoogland en zijn Liesje de weken tot aan haar trouwen. Ook toonde en bewoog zich, in de laatste veertien, de eigenlijke bruids-dagen, Leo, met zijn zorgenvol peinzende gezicht, bijna voortdurend om hen heen, belettend hun laatste vertrouwelijkheden van samenwonende vader en dochter, verhinderend tevens de uitvoering van een paar intieme plannetjes met Lies, die Huib zich nog had in het hoofd gezet. Zoo gaarne was hij, nog eenmaal, alleen met hun kind, naar 't graf van Til gegaan — het kerkhof lag een eindje buiten de stad; onderweg had dan, veel en goed, gepraat kunnen worden. Maar op den middag ervoor vrijgehouden verscheen onverwacht Van Duym alweer, opvorderend zijn aanstaande vrouw voor dringende boodschappen. Instinctmatig — na elkander even aangezien te hebben — hadden zij en Huib, tegenover den, als bijna altijd, gewichtig gepreoccupeerd doenden jongen dominee over hun voornemen gezwezen.

En zoo was het ook maar ternauwernood, dat het bruidje er nog toe kwam, samen met haar vader Pauline Hermans een bezoek te brengen. Het gebeurde op een lichten voorjaarsmiddag, na vooraf gemaakte afspraak; zij werden alléén ontvangen en met fleurige onderscheiding. Pauline had al haar best gedaan de kamer waarin zij woonde een zoo genoeglijk mogelijk voorkomen te geven, er wat sfeer te scheppen — met bloemen, lappen, prenten — zij zag er, bij hun binnenkomen, nog warm en rood van, streek losgesprongen haartjes weg en maakte lachende excuses: „Ik had het nog véél mooier willen hebben, voor zoo hoog artistiek bezoek! Ja — wat 'n pretenties — eigenlijk nogal gek, hè? Voor zoo'n doodgewoon meisje uit de achterhoek!” En ze schaterde 't plotseling uit, met open mond en groot-getrokken oogen — een wat geforceerd-luiden lach, die Huib haar deed aanzien, oplettend, verwonderd....

Maar weldra verloren ging deze indruk weer, en hun gesprek sloot, wat toon en accent betrof, voor Hooglands gevoel bij het onvergetelijke vorige harmonisch en weldadig aan; zij keken elkaar in de oogen als waren zij sinds lang vertrouwde vrienden; en toch was daar telkens weer die, met niets anders te vergelijken, heerlijk licht ontroerende verrassing, die uitsluitend in de periode der eerste ontdekking en prilste genieting van wederzijdsche sympathie schijnt te kunnen ontstaan. Een trillend geluuksmoment — een blij spanning tusschen menschenharten — even